

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΠΙΑΝΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΚΛΩΤ ΜΑΡΞΕ

ΝΑΙ, μου έλεγε ο Λουκιανός άνοιγοκλείνον-
τας τα μυστικά του μάτια πίσω από τα χον-
τρά του γυαλιά, ναι, παντρεύτηκα. Τι τό πα-
ράξενο βρισκόμαι σ' αυτό; Δεν ξαναϊσθαιόμυ
άπο τόν πόλεμο και έπειτα άπό τόσο καιρό, και
τι καιρό!...

Ένώ μιλούσας, τόν έβλεπα να περπατά ή δίπλα
μου, μικρόν, άδύνατον, σχεδόν άστετο πίσω άπό
τά χοντρά του γυαλιά με τά μικρά μυστικά
μάτια του. Κινοΰσε τά χέρια χωρίς έπιτηδεύ-
τητα, τίποταδέν φαινόταν μέσα σ' αυτό τό
πρόσωπο που να μπορούσας να τροβήξή τά βλέ-
ματά μιάς γυναίκας και ή φυσική του δειλία δέν
είταν καμαρώνη, γιά να τόν κάμην να παίξη

τόν ήρωα ένός μυθιστορημάτος. Έπρεπε να είνε κανείς άπό τούς
πίο στενοΰς του φίλους όπως είχα υπάρξει και γώ κάποτε, γιά
να μπορούσεν να καταλάβη την έξαιρετη καρδιά, την έξυπνάδα και
την λεπτή τέχνη που κουβάνταν πίσω άπό τό γελοίο προσώπειον
αυτοΰ τού ύπερόχου βιολιστοΰ. Άπό την έκπληξή μου, όταν
δύσασα να μω άναγγέλλη έπειτα άπό τόση χρόνια άποχωρισμοΰ
τόν γάμον του έγγονής, χωρίς άλλο, την σκέψη μου και έξαικο-
λούθητα μειδιώντας :

— Είμαι μόνω; ό όσος έχει τό δικαίωμα να είνε
τυφλός; Λοικόν να πώς έγινε τό πράγμα! Τόν παρα-
σημένο χρόνο γυρίζοντας άπό ένα κοσμάτι που
είχα δώσει στη Ρουένη, βρέθηκα μέσα στο έξπρές τών
Παρισίων. Γιά να περνά ή ώρα περπατούσα στο
διάδρομο τού βαγониού καπνίζοντας. Τό μυαλό μου
είταν καθ' όλοκληρίαν άπασχολημένο με την θέα
τής καταστροφής μου, με την έκπληξή μου, όταν
τρέχαμε, μόλις μισή ώρα, όταν μιά μουσική φωνή
με έβγαλε άπό τούς ρεβρισμούς μου.

— Συγγνώμη, κύριε! Έκαμα αυτή ή φωνή.

Γιά να άφήσω να περάση ή περιαιτήτρια, τρα-
βήχηκα. Είταν μιά δεσποινίς είνκοι χρόνων περίπου,
με άρμονική και εύκίνητη κορμοστασιά, με δέρμα
λεπτό, με μάτια άδολα, με καστανά μαλλιά που κά-
τω άπό τό φώς φαινότουσαν οδν χρυσαφένια, μ' ένα
μειδίωμα στα χείλη, ειλικρινής όπας όλο της τό πρό-
σωπο τέλως πάνταν άπλή και όμορφη. Με μιά ματιά
τά δέχονταν όλα αυτά και οισθάνθηκα ότι ήμουν τα-
ραγμένος, ζαλιωμένος άπό μιά άνεξήγητη στενωχό-
ρια, ζηλότυπος γι' αυτούς που θα μπορούσαν σέ
μιά εκκαιρία να θαυμάσουν αυτή την λευκή και άσπι-
λη όμορφιά, αυτή την όμορφιά που έγω θεατής μιάς
στιγμής δέν θα μπορούσα πιά να ξαναϊδω.

Άληθινά αυτή ή
ταραχή είταν γελοία
έκ μέρους μου. Δέν
ύπήρξε ποτέ Δόν
Ζουάν και πάντοτε
έτρομα σάν παιδί
μρός σέ μιά γυναι-
κεία ματιά. Τι μο-
ρούσα να περιμένο
άπό μιά συνάντηση
τόσο λαθραία; Έν
τούτους δέν έδωτασα
όταν είδα την άγνω-
στη, συνοδευομένη
άπό μιά κυρία μέγχοί-
να μαλλιά να διευθύ-
νεται πρός τό βαγκόν-
ρεστοιάν και τις ά-
κούσθησας. Κάθησαν
σ' ένα τραπέζι. Έτρεξα να καθήσω σέ μιά θέση λίγο
μακριά, αλλά τό γκαρσόνι με μιά άπότομη χειρονομία, μω έστράβησε
μιά καρτέλα στο ίδιο τραπέζι, που καθόταν και τό νέο κοριτσι.
"Η τύχη με βοηθήσας.

Την άφησα κι' έγώ να με διευθύνη και τό πρόγευμα άρχισ.
Θα μαντεύεις ότι δέν είχα καθόλου όρεξη. Γιά να μη φανώ
αδιάκριτος, ποσποιοήθηκα ότι κοιτάζα τά τοπία. Άλλά άπ' αυτό
δέν ήμουν καθόλου ευχαριστημένος, τά βλέμματα μου έσκεπαν
διαρκώς στην όφραία κόρη που καθόταν άπέναντί μου. Πλημμυρούσα
άπό την νωδότητά της και την όμορφιά της. Πρόσχα κάθε κίνηση
τοΰ προσώπου, κάθε κίνηση τών μικρόν της κατάστρον χειρών.
Και όταν ή φωνή της ύψωνόταν, διαγγής, τρυφερή έτέντονα τ'
αυτιά, όχι βέβαια άπο περιέργεια, αλλά άπο ευχαρίστηση να
άκούσας αυτό τό όφραίο τραγούδι, άκομή και στην παραμικρή λήξη.

Ό σκοπός μου είταν, να προσεκόμισα τό βλέμμα τού έου κορι-
τσιού. Με την σειρά της άρχισα να μ' έξετάζει κι' αυτή. Αισθάν-
θηκα πώς κοκκίνιζα. Η φαντασία μου πέταξε μακριά, κόμνοντας
τά πιά όφραία όνειρα. Τήν φανταζόμουν μέσα σ' ένα δωμάτιο,

άντάξιο της όμορφιάς της, καθισμένη μέσα σέ άρχαία έπιπ'α και
έργα τέχνης, κάτω άπό τό φώς μιάς λάμπας να γυρίζει τά φύλλα
κάποιου βιβλίου σιγά, σιγά. Αυτό δέν είνε τό όνειρο όλων τών
έρωταυμένων με μιά άσπιλη άγάπη;

Μέσα στον παραλογισμό μου ζητούσα τόν τρόπο, γιά να πραγ-
ματοποιήσω τά όνειρά μου. Βάναυσα ή λογική μου έδειξε την
ματαιότητα τών διαλογισμών μου. Στό Παρίσι ή άγνωστος θα κα-
τεβήναι και θα χανόταν μέσα στον κόσμο. Πώς να την ξαναβρω,
άφοι και τό όνομά της άκόμη δέν ήξερα; Πώς πρό τού τέλους τού
ταξειδιού να πιάσω κουβέντα; Οι πιο τολμηροί βρισκουν τέτοιες
άφορμές, έξρουν να ύποκινούν μιά σύμπταση, να άλλέξουν να
πρώτα λόγια και έπειτα να συσταίνονται μόνοι τους. Μά έμένα
που μιά δειλία με συγκρατεί πάντοτε, δέν ύπήρχε καμμία έλλείδα
να κάμω τίποτα τέτοιο, άν δέν έρχόταν να με σπρώξη ένα τυχαίο
γεγονός πολύ εύν'ικό ή μιά καταστροφή. Η τύχη; Ποτέ δέν μου
ύπήρξε εύνοική. Η καταστροφή; Ω, ναι, γιαι όχι; Σκεπτόμουν
τί θα συνέβαινε άν έξαφνιά μέσα στην ταχύτητα τού αιδιροδρό-
μου μιά τρομερή σύγκρουση πείταγας τούς έπιβάτες, άνομεσα σέ
συντρίμματα. Άμέσως θα μεταδιδόταν φωτιά. Ένα μισαίο θα
με προστάτευσε. Εθβρισκα ζωντανή άκόμη την όφραία μου άγνω-
στη, θα την άπαξά άπό τις φλόγες και θα την ξανάφερνα στο
φώς, στη ζωή. Έπειτα άπό ένα τέτοιο κατόρθωμα,
δέν θα μπορούσε να κίνη άλλως, παρά να με θεω-
ρήσει ως φίλο. Δοξασημένος πεία σάν τούς ήρωας θα
έκανα να χτυλήη ή καρδιά τού νέου κοριτσιού.
Θα μάντευε τόν μυστικό μου έρωτα. Και μου τόν άνα-
ταπέδιδα. Θα την παντρεύομουν. Ναι, να πεις ήταν
ό μόνος τρόπος γιά να κατακτήσω την όμορφη συν-
ταξειδιώτισσα. Ό μόνος, γιαι έξρω πώς ποιέ δέν θα
μπορούσα να φανώ άξιος άλλως.

Πραγματικώς, όνειροπολήσας όλος διόλου ξύ-
πνιος. Μά μέσα σ' αυτό τό όνειροπολήμα έ-ενα μιά
άπότομη κίνηση με τό χέρι μου και ξιναήθηκα στην
πραγματικότητα. Άλλά μ' αυτή την κίνησή μου
έχασα τό ποτήρι μου και τό νερό γλιστρώνιας πάνω
στο τραπέζιανάμυλο, χύθηκε πάνω στο φώρμα
του κοριτσιού.

Δέν σκεπτόμουν τίποτα, όταν σηκώθηκα ντρο-
πισμένος.
— Ω! δεσποινίς! έξφώνησας, συγ-
χωρήστε με!
Μου άπήνησε
πάντοτε με τό
μειδίωμα στα χεί-
λη:
— Μά όχι, κύ-
ριε, μιά κίνηση είται
γιαι τόσο μικρό
πρώγμα. Δέν είνε
καμμία καταστρο-
φή!

Και σηκώθηκα
με την σειρά της
και προσπαθήσας
να σκουπίσω τό
φώρμα της. "Η-
μουν τόσο δυστυ-
χημένος, τόσο ά-
παλιωμένος, όσας
έχασα όλη μου
την δειλία και μι-
λούσας, μιλούσας
χωρίς να παύω,
όσας δέν έπανενα
μεκαθηνομάζη και

με την σειρά της
και προσπαθήσας
να σκουπίσω τό
φώρμα της. "Η-
μουν τόσο δυστυ-
χημένος, τόσο ά-
παλιωμένος, όσας
έχασα όλη μου
την δειλία και μι-
λούσας, μιλούσας
χωρίς να παύω,
όσας δέν έπανενα
μεκαθηνομάζη και

η μητέρα της. Όταν λοιπόν ήσυχάσαμε, ό πάγος είχε τόσο καλό
διαλυθί που έξαικολουθούσαμε να φλυαρούμε ως τό Παρίσι.
Τί να να σου πω περισσότερα; Ένας πανοΰργος μακιαβελι-
στής δέν θα έπιτύχαινε, αυτό που έπέτευχα έγώ, χωρίς να τό ζητάω,
χωρίς να τό θέλω. Ένα ποτήρι νερο που χύθη-ε βέβαια δέν είταν
καταστροφή, στην παρουσία περίπτωση όσας είταν αυτό που έπι-
θυμούσα. Όταν μου κάμης την ευχαρίστηση να με έπισκεφθής
θα σου παρουσιάσω την γυναίκα μου. Έχει πάντοτε τά όφραία
άδολα μάτια της και τά χρυσαφένια μαλλιά, όταν πέφτει πάνω
τους ό ήλιος. Άλλά δέν είνε μόνον όμορφη; είνε καλή, άφοΰ
καταδέχθηκα να με άγαπήσω.
Μεταφρ. Α Χαρτί.

— "Ω δεσποινίς, είπα, συχωρήστε με...

